

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
16:44	17:45	18:19
16:30	17:44	18:23
16:35	17:44	18:18
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

כסף זה לא הכל בחיים

רק רוחניות יכולה לתת לאדם סיפוק ואושר בחיים ולא דבר גשמי כמו כסף

בלי עמל התורה אין אושר אמיתי, התורה מציפה את האדם באושר 24 שעות ביממה, אבל מי שלא לומד תורה הוא מרגיש ריקנות.

ללומד מתמטיקה לא קוראים "בן מתמטיקה". רק לומד התורה נקרא "בן תורה" - בן של התורה, תורה, כי זו צירה חדשה, בריה אחרת, אדם אחר, התורה מרימה אותו למעלה.

ואמרו חז"ל (פסחים מט:): תניא היה רבי מאיר אומר כל המשיא בתו לעם הארץ כאילו כופתה ומניחה לפני ארי מה ארי דורס ואוכל ואין לו בושת פנים אף עם הארץ וכו'. צריך לדעת שלא כל בן תורה הוא מלאך, יש לומד תורה והוא נבלה, נבלה בחותמת הבד"ץ, מי שלומד תורה בלי מוסר יכול להיות פרא אדם, אנשים חילונים לא יודעים הוא רואה חליפה וכובע ואומר זה בן תורה? אבל התורה מלמדת אותנו שבלי מוסר התורה לבד אינה מגינה על האדם.

"ודרך חיים תוכחות מוסר", "החזק במוסר אל תרף" מוסר בונה את האדם. לכל מערכת בעולם יש לה מערכת בקרה, למדינה - מבקר מדינה, למטוסים לצוללות. כי ביקורת מקדמת, מתקנת. אבל האסון הגדול, שהדבר הכי חשוב בעולם שלמענו נעשו כל הכלים הללו אין לו ביקורת. לאן שרוצה הולך, מה שרוצה אוכל, מה שרוצה אומר ומה שרוצה עושה. וכל שכן מי שלא לומד תורה וגם לא לומד מוסר - איזה צורה יש לו! כצורך האדמה למטר כך צורך האדם למוסר. יום יום בעקביות צריך ללמוד מוסר.

כל העוצמה של האדם זה ביראת שמים. מה מבדיל בין חילוני לחרדי? גם חילוני יודע שצריך לשמור שבת ולהניח תפילין, אלא שאין לו יראת שמים. ואין מגיעים ליראת שמים? מוסר! אדם מגיע לדרשות וחוזר בתשובה, מה התחדש לו? הוא לא ידע שצריך להניח תפילין? הוא ידע, אבל הדרשה הכניסה לו יראת שמים, וכשיש יראת שמים מקיימים מה שיודעים, אמנם הוא יודע אך כדי לקיים מה שהתורה אומרת, צריך יראת שמים.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אנשים חושבים שמה שעושה את האדם מאושר זה כסף, וזוהי טעות חמורה.

מעשה ביהודי מקראקא שבפולין, שנקרא רבי אייזיק. היה עני מרוד ואין לו אוכל למחיה. לילה אחד הוא חולם על הגשר שבצרפת שתחתיו טמון אוצר זהב, אשתו התנגדה לנסיעה, את הפרוטות האחרונות שלנו אתה גם רוצה לקחת? החלום חזר שוב ושוב, לקחת את הפרוטות ונסע. הגיע לגשר וראה כי יש שם מחנה צבאי מלא חיילים, אי אפשר לחפור שם. שב ובא למחרת וכך כמה ימים. מפקד המקום ראה את היהודי בא ומסתובב במקום חשד בו שהוא מרגל, תפס אותו והתחיל לחקור אותו. אמר לו היהודי, חלמתי שתחת הגשר יש אוצר של זהב...

צחק המפקד ואמר לו אתה יהודי חכם ואתה קם ונוסע בגלל חלום? שמע, גם אני חלמתי שתחת התנור בביתו של יהודי בשם אייזיק ישנו אוצר, האם אקום ואסע? הבין ר' אייזיק שיש דברים בגו תנורו, חזר הביתה, סתר את התנור לקול הטרונות של אשתו, חופר ומוצא כד מלא זהב, הוא בנה בית כנסת בפולין, ועד היום נמצא בית הכנסת בקראקא ראיתי תמונות של בית הכנסת הנקרא "אייזיק'ס שול". [וראה איכה רבה א יז סיפור דומה] מה ההסבר בחלום הזה, למה הגיע אליו החלום בצורה כזו, למה לא גילו לו בחלום מיד - שיש מאחורי התנור שלו אוצר של כד זהב?!

המסר בזה הוא, שאדם חושב שהאושר נמצא אי שם, אם יעשה כך או כך.. האמת שהאושר נמצא אצלך בלב, אצלך בסלון, שב ותלמד, שב ותחשוב, מצא את האושר בליבך! שב ועסוק בתורה ותראה מה זה סיפוק ומה זה אושר, האושר איננו בכסף, האושר איננו בעושר, האושר הוא בתוכך!! פתח את הגמרא והסח דעת מכל הדאגות, ותראה אין האושר יבוא וישכון בליבך. האושר אינו רחוק, הוא לידך ממש. אל תתפתה אחר הנאות חולפות, תנו לי כל חללא דעלמא הכל יהיה שלי, רק אל תלמד תורה, זה אפילו לא ניסיון אצלי. יהודי ירא שמים, גם אם יביאו לו כל הון שבעולם לא ירים את המתג של החשמל בשבת, כל הון שבעולם, אפילו יפסיד את כל ממונו לא יחלל שבת, אז תבין שכל הכסף והזהב שיש אינו שווה מצוה אחת או חלילה עבירה אחת!

שמירת העיניים

ניצבים אנו בימי השובבי"ם ת"ת, בהם קוראים אנו בפרשות התורה אודות נס יציאת מצרים ובניית המשכן. שבועות אלו ידועים מהמקובלים כזמני טהרה ממורם, ימים בהם על כל יהודי מושפעת ממעל רוח טהרה, בעזרתה ובכוחה הוא יכול לטהר ולקדש את עצמו ולהתקרב לאלוקיו.

זה הזמן להבין ששמירת העיניים היא הצעד הראשון, היא הבסיס, היא היסוד עליו נבנית קדושתו של יהודי. מי שעניו פתוחות לכל רוח, מי שמצלמות המוח שלו מצלמות כל מה שקורה מסביבו, מי שאינו מסוגל לשלוט ביצר הראיה הפועם בו - ברור שקשה לו להתקדש ולהיטהר, כי הנסיונות אורבים לו בכל פינה.

ומידה טובה מרובה שבעתיים: כל בר לבב ובר דעת, נותן לבו ודעתו לקדושת עיניו, נלחם כאריה לשומרם בטהרה. כשרואים פרסום שאינו ראוי - עוצמים עיניים. כשיוצאים לרחוב - שומרים על האישונים. כשנקלעים לסביבה אפופת נסיונות - נאבקים בגבורה. כשיודעים שיש סכנה לקדושת העיניים - נלחמים עליהם בכל הכח!

כך זוכים בסייעתא דשמיא להתקדש ולהיטהר, כך זוכים לרוח טהרה ממרומים. וככל שהעיניים שלנו יהיו קדושות וטהורות - כך נזכה לחיות את חיינו בעולם שמור ומוגן מכל פגע רוחני ונסיון מר, וגם נזכה להעניק לילדינו את הזכות לגדול ולהתפתח כראוי מתוך שמירה מעולה, ונרווה מהם רוב נחת כשאיפתנו הטהורה!

(הרב אשר קובלסקי)

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה

להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה

לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה

לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

בדיוק ברגע האפור

בערב, כשחזרתי מרבי שמעון, עלה בי הרעיון. אני צריך למצוא משהו שיעשה אותי הסכם יששכר וזבולון. אני אתן לו חלק בתורה שלי, והוא יעזור לי לסגור את החוב הנוראי הזה. הסכם יששכר וזבולון? כבר שנים לא שמעתי על דבר כזה. אבל מה אני באמת יודעת? "בהפסקת צהריים ניסיתי לברר אצל חברים אם הם מכירים משהו שבא בחשבון להסכם כזה. הם לא הכירו. בסוף היום לא היה בידי אף בדל של רעיון. ובכל זאת, החלטתי לעשות את שלי וללכת לתחנה. האוטובוס שהגיע היה קו שנוסע אל הבית הישן שלנו, הבית שמכרנו. בלי לדעת למה, עליתי. בלי לדעת למה ירדתי ליד הבניין ונכנסתי, ועוד יותר בלי לדעת למה, דפקתי על הבית של זבולוני, את יודעת, אלו שניהלו הכל בבניין.

כשפתח הרב זבולוני מצאתי את עצמי פותח וסוגר את הפה כקרפיון: מה בעצם אני רוצה ממנו? הוא אברך כמוני בדיוק, מה לו ולהסכם יששכר וזבולון? כשהוא זיהה אותי הוא פתח את הדלת לרווחה והכניס אותי פנימה. "מה לידידי בבית?" שאל. ואני, לאט ובבלבול, סיפרתי. "אולי אתה מכיר משהו שירצה לעשות איתי הסכם יששכר וזבולון?" שאלתי בסוף. הרב זבולוני קימט את מצחו ונענע בראשו. 'מישהו להסכם אני לא מכיר, אבל נייר ששייך לך אני מכיר ועוד איך'. הוא נכנס אל אחד החדרים, ויצא כשבידו דף מלבני מקופל. צ'ק. 'אני לא יודע אם אתה זוכה, אבל כמה חודשים לפני שעזבת התארגנו כל השכנים והגשנו תביעה מול הקבלן. הוא איחר במסירת הדירות, ועל פי חוק היה אמור לשלם לנו שכירות, מה שלא עשה מעולם. המשפט לא היה פשוט בכלל, הקבלן בהחלט לא שש להיפרד מסכום שכירות העצום של כולנו, אבל לפני חודשיים, שנתיים לאחר שפתחנו בתהליך, נסגר סוף סוף המשפט. אנחנו זכינו'.

"כבר חודש אני מחפש אותך", אמר לי הרב זבולוני, 'עזבת את הדירה בלי להשאיר שום פרט מזהה. שאלנו את הקונים, ביררנו מסביב, אבל אף אחד לא ידע לאן עברת. הצ'ק הזה שוכב לי בחדר חודש שלם, מזכיר לי בכל יום להמשיך לברר לאן נעלמת. והנה, רגע לפני שהתייאשתי, הגעת לכאן לקחת את שלך'. התרגשתי. הרגשתי שישועה גדולה המתניה לנו בצ'ק המקופל. בעלי המשיך לספר: "הרב זבולוני פתח את הצ'ק, הציץ בו ושאל אותי בחיוך קל: "כמה נראה לך שיש כאן?" "אני יודע?" אמרתי, "האמת, אתמול הייתי אצל רבי שמעון, התפללתי שם כמו שלא התפללתי מעולם, סיפרתי לצרות שלי כמה גדול ה', ולה' כמה כסף בדיוק אני צריך כדי לסגור את החוב. אני מאמין שאם אין בצ'ק אלף או אלפיים, יש בו שלושים וחמישה אלף שקל". אמרתי לו. החיוך נמחק מפניו של זבולוני ועיניו גדלו מאוד, בשעה שתחב לי את הצ'ק מתחת לאף. "תראה", הוא אמר ואני ראיתי. בצ'ק היה כתוב שלושים ושבעה אלף שקלים. שלושים וחמישה בשביל להחזיר את החוב, ואלפיים כדי להכניס את החג", אמר בעלי, ושנינו שתקנו. יש ניסים שאי אפשר לדבר עליהם, אפשר רק להרגיש.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
נכנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

נוסף ברוך ה', וכמה חודשים לאחר מכן פוטרתי מהעבודה. לא מצאתי עבודה חדשה, ועברנו לחיות ממשכורת כולל שהגיעה אחת לחודשיים-שלושה-חמישה. חמי התבגר וכבר לא יכול היה לעזור לנו כלכלית, והמצב בבית הלך והסתבך. מעולם לא היינו עשירים גדולים, אבל עד לפני חצי שנה לא ידעתי שאפשר לספור גם את מנות העוף לשבת. קמט חדש נוצר בין העיניים של בעלי, קמט שהורגלתי לראות בכל פעם שהגיעו דפי חשבון הבנק. חיפשתי עבודה. עבדתי בעבודות מזדמנות, אבל עם שלושה קטנטנים ועוד אחד גדול, לא כל עבודה בשכר מינימום השאירה אותנו עם עודף ביד. תמיד היה השיקול של עלות המטפלת לקטנים מול הרווח של מילוי המקום היומי בחנות הנעליים.

ערב פסח התקרב בצעדי ענק. עם הקטנים שבבית שפשפתי את הפנלים, הבהקתי את הבית, ובין לבין יצאתי לעשרה ראיונות עבודה. לא היה נראה שמשוה יוצא מהם. בעלי התרוצץ בין הגמחים השונים, לוקח הלוואה מזה, מחזיר להוא, לוהה מהשלישי ומנסה לסגור חובות במכולת, 'מגלגל' קוראים לזה בכולל. הגלגולים לא עשו לו טוב. גם לי לא. ידענו שעם כל החשבון אנחנו מסיימים כל חודש במינוס קטן, והוא הולך וגדל בלי להחזיר את עצמו. בשביל לסתום את לועו הרעבתן לקחנו בכל פעם הלוואה גדולה יותר, מחזירים את הקודמת וסוגרים את החור, עד שנגמר העודף וחוזר חלילה.

בראש חודש ניסן החליט בעלי לעשות מעשה. הוא אסף את עצמו ויצא אל קברו של רבי שמעון בר יוחאי. שלוש שעות הוא ישב ליד הקבר, פוטר את חלומותיו לפרוסות קטנות, מתבונן בהם, עורך חשבון נפש, בודק אולי נפלה בהם טעות ומתחנן לה' שיעזור לו. אנחנו צריכים נס, אין לנו דרך אחרת. לפני פסח נצטרך להחזיר הלוואה ענקית ואין גמ' ח' שישכים להלוות לנו. כשהוא חזר המתניה לו בבית אישה קורנת. אני "חזרו אלי מהמשרד של מנהלי החשבונות, אלו ההיימשי שרצינו כל כך שאעבוד אצלם, ואמרו שאחת ממנהלות החשבונות עוזבת. הם קראו לי לראיון חוזר מחוץ, ואם הכל ילך כשורה אוכל להתחיל לעבוד מיד אחרי פסח", בישרתי לו.

הוא חיך, אבל החיוך לא הגיע לו עד לעיניים. ידעתי למה. ההלוואה מאיצקוביץ' יושבת עליו כבד, והעבודה שאולי תוכל לסיים את תקופת השפל שלנו- לא תוכל לפרוע אותה.

גם לעיני הגיעו עננים, ובכל זאת, המשיך שיר שמח לנגן לי בלב. עבודה במקום מתאים, עם צוות מתאים, ובתחום שאני אוהבת, יש ישועה גדולה מזו? מסתבר שיש. "אחרי לחזור הערב" אמר בעלי למחרת. לא חקרתי לאן הוא הולך, לא רציתי לשמוע על גמח"ם נוספים שהוא מנסה לגלגל, איחלתי לו הצלחה וחזרתי להתארגן לחג.

רק כשהוא חזר, דמעות זולגות מעיניו, שמעתי ממנו את הסיפור המלא:

"לא נתתי לך לדעת, רחל" הוא אמר, "אבל היינו מתחת לתחתית המדרגה. את החוב לאיצקוביץ' הייתי צריך להחזיר היום, לא נותרה בו טיפת סבלנות לחכות. הבנק לא אישר לנו הלוואה, מאן אברך לא יכולתי לבקש הלוואה של שלושים וחמישה אלף שקלים, והשוק האפור היה האופציה היחידה". שוק אפור בררר על אף שידעתי שהסיפור מאחורינו הצטמררתי.

"ברגל ימין" הזכיר בעלי, בשעה שצעדנו פנימה סוקרים בהתרגשות את הכתלים הלבנים. לא היה לנו זמן רב למחשבות: הפועלים עלו זה אחר זה, פורקים את המקרה, התנוה, מכונת הכביסה והריהוט. בבת אחת הפכה הדירה לעמוסה ארגונית וריהוט. החפצים שצברנו לעצמנו בארבע שנות שכירות מילאו עכשיו את הבית, ואנחנו עמדנו לצידם נרגשים. זהו, סוף סוף הגענו אל המנוחה ואל הנחלה. הבית שלנו- שלנו! מוכן. היו לנו עשרים וארבע שעות כדי לנסות להתחיל להשתלט על המהומה. מחר בצהריים יחזרו שני המתוקים ששהו אצל ידידים- הביתה.

אני יתומה, ובעלי מתחזק ממשפחה 'פושרת'. אביו שיחיה העריך מאוד את בנו שחזר אל השורשים, וכשנישאנו, הוא רכש בשבילנו דירה 'על הנייר' באזור חרדי 'למהדרי'. הצעד הזה אינו מקובל בציבור שממנו בא בעלי, ואנחנו ידענו להעריך אותו מאוד. לאחר החתונה, עברנו ארבע שנות שכירות, מתוכן שנה שלמה של איחור במסירת הדירה, עד שהגענו אל המנוחה ואל הנחלה. הגענו? כך חשבנו באותם ימים עליהם.

כבר בחודשים הראשונים הרגשנו, איך לומר: פאסט נישט (לא מתאים), אבל החלטנו לנסות עוד. לפני שהסתיימה שנה ידענו שהבניין נחמד, האזור מעולה, אבל... הוא לא מה שחיפשנו. אנחנו חיפשנו רוח אחרת, רוח שמורה יותר שתנשב בין הכתלים, וכאן היא לא קיימת. לילות רבים של נדודי שינה עברו עלינו.

"אז מה?", שאלתי את בעלי בערב אחד, מחממת את הידיים סביב כוס תה שמממן הפכה צוננת ואפילו לא מרגישה בכך, "מה נעשה?" לא יכולתי לחשוב על פיתרון על אף שהוא היה פשוט. הוא היה בשבילי חלום בלהות. "לא, אנחנו לא נעזוב את הבית שלנו, הבית ש-ל-נ-ו, ונחזור לחי נדודים".

"למה נדודים?" שאל בעלי באותו ערב, מביט בידיי המערסלות את טוביה בן החודש, "אנחנו יכולים למכור את הבית כאן, ולקנות דירה במקום אחר שמתאים לנו יותר", אמר לי.

באזור שמתאים לנו יותר, כך ידעתי, לא יהיו דירות חדשות. בשביל האזנה נצטרך לוותר על חדר אחד פחות, ולהסתפק בדירת ארבעה חדרים קטנה, במקום בית חמשת החדרים רחב הידיים שיש לנו כאן.

ובכל זאת, בשעה שירדו עיניו ונחו על טוביה הקטן, ידעתי שנעשה זאת. תנה, מרדכי וטוביה זכאים לגדול במקום שיעזור להם ללכת בדרך ישראל סבא, במקום שמתאים לשאיפות שלנו. ואנחנו נדאג להם וגם לנו.

בתוך שבועיים הכנסנו מודעה לעיתון, בהסכמת אביו של בעלי. חודש לאחר מכן חתמנו על זיכרון דברים. הרוכש, אם נודה באמת, היה די מופתע. "את דירה מושקעת, מתוכננת לפי טעמכם, לא קנייתם בשביל למכור". בעלי לא הרחיב. "חשבנו שנגור כאן, אבל בסוף זה לא מתאים", הוא אמר, וכשההבטחה לכסף בידו, יצא לחפש לנו דירה במקום שביקשנו.

משמים סידרו לנו את הדירה. קטנה יחסית, ישנה בלי שום יחס, אבל מתאימה לנו ממש. קומת קרקע, שכנים מעולים, ומרחק הליכה מהמוסדות של הילדים. עברנו לשם, ובתוך כמה חודשים הפכה הדירה ההיא, בית החלומות שלי, לחלום מתוק אבל רחוק. שנתיים עברו. הרבה עברנו בהן. זכינו לחבוק ילד

האם צריך להמתין שש שעות גם מאכילת תבשיל שהתבשל עם בשר?

שאלה: כשהלכנו לסבתא שלי, אכלנו אורז ולא היה בו בשר כלל, ולאחר שעה רציתי לשתות שוקו שווצרי, ונודע לי שהאורז התבשל עם בשר, האם היה מותר לי לשתות את השוקו?

אמרו חז"ל מים אמצעיים רשות. (חולין קה). ופירש רב נחמן, שדוקא בין תבשיל לתבשיל אבל בין תבשיל לגבינה חובה. (שם קה:).

ונחלקו הראשונים בביאור דין זה, שיש שאמרו, שמדובר כאן בשני תבשילים של בשר או שני תבשילים של גבינה, אבל בין תבשיל של בשר לגבינה שלפניו (שאכל לפני תבשיל הבשר), חובה. אבל גבינה שלאחריו (גבינה שרוצה לאכול לאחר שאכל תבשיל הבשר), אסור לאכול עד סעודה אחרת.

וראשונים אחרים הקשו מלשון רב נחמן הנ"ל, "בין תבשיל לגבינה". אם כן משמע שקודם אוכל תבשיל של בשר ואח"כ גבינה, והביאו ראיה לדבריהם (מחולין קה). ועוד הקשו בשביל מה צריך נטילה בין שני תבשילים של בשר שאוכל בזה אחר זה וכן בין שני תבשילים של גבינה.

לכן פירשו הם, בין תבשיל של "בשר" לתבשיל של "גבינה" רשות, כיון שאין ממש בשר וגבינה לפניו, ואין לנו אלא טעם, לא החמירו שיהא חובה ליטול ידיו בינתיים. אבל בין תבשיל של בשר לגבינה עצמה, שרואים את הגבינה בעין, חובה.

ויש ראשונים שהסכימו להקל בזה, אמנם צידדו שמה שמותר לאכול גבינה אחר תבשיל של בשר, זהו דוקא בכגון ביצים מטוגנים "בשומן", שאינם מושכים טעם בפה כל כך, אבל רוטב של בשר לא. ויש שנתנו טעם, שאחר מרק של בשר ודאי מותר לאכול גבינה בקינוח והדחה, שלא הצריכו המתנה אלא כשאוכל בשר, מפני הבשר שבין השיניים, אבל במרק שאין את החשש הזה, ודאי מותר. וכן יש שכתבו, שראו לרבותיהם שנוהגים כן, שדוקא מרק בשר שהוא צלול, אבל עב כגון עם ירקות וכיוצא בו אסור לאכול אחריו גבינה עד סעודה אחרת, שמא יש במרק בשר ואינו נראה.

ויש ראשונים שאסרו לאכול גבינה אף אחר ביצים מטוגנים בשומן (והשומן נמחה), משום גזרה שלא יבוא לאכול בשר בחלב. והעיד מרן הב"י שכן נהגו העולם, שלא לאכול גבינה אחר תבשיל של בשר כלל, וכתב, שאין לפרוץ גדר.

ופסק מרן בשו"ע (חלק יורה דעה סי' פט ס"ג), אכל תבשיל של בשר מותר לאכול אחריו תבשיל של גבינה, והנטילה ביניהם אינה אלא רשות. אבל אם בא לאכול הגבינה עצמה אחר תבשיל של בשר או הבשר עצמו אחר תבשיל של גבינה, חובה ליטול ידיו. והרמ"א כתב, ונהגו עכשיו להחמיר שלא לאכול בגבינה אחר תבשיל בשר כמו אחר בשר עצמו, ואין לשנות ולפרוץ גדר.

להלכה: האוכל תבשיל שנתבשל בו בשר, אבל לא אכל מהבשר כלל, וכגון אורז שנתבשל עם בשר, ואכל רק מהאורז, דעת מרן השלחן ערוך שאין צריך להמתין שש שעות כדי לאכול אחריו גבינה, אלא יטול ידיו ויאכל. ויש חולקים. והמנהג גם אצל הספרדים להחמיר להמתין שש שעות גם באכל תבשיל לבד, כמו באכל מהבשר עצמו. ואין לפרוץ גדר. והדין כן גם בתבשיל שנתבשל בו בשר עוף. (ילקוט יוסף איסור והיתר ג עמ' תיב. ועמ' תכה)

חינוך ילדים טיפים ועצות לחינוך

ילדים לא רוצים לאסוף משחקים!

סיפור קטן לפתיחה... משפחת כהן ישבה בסלון אחרי שבת נעימה. הילדים שיחקו בקוביות ובבובות, וכשסיימו – המשחקים נשארו מפוזרים על הרצפה. האבא ביקש מבנו הקטן, דוד, לאסוף את המשחקים. דוד הביט בו ואמר: "אבל אבא, זה לא חשוב, מחר שוב נשחק." אבא חיך, התיישב לידו, והחל לספר סיפור קטן מהגמרא על אחריות וסדר.

נקודת מבט יהודית:

במסורת היהודית, חינוך הילדים אינו רק הקניית הרגלים אלא גם העברת ערכים. חז"ל אמרו: "חנוך לנער על פי דרכו, גם כי יזקין לא יסור ממנה" (משלי כ"ב, ו'). כלומר, עלינו ללמד את הילד בדרך שמתאימה לו, מתוך הבנה שמה שנטימם בילדותו ילווה אותו לכל חייו.

הסידור של המשחקים הוא לא רק פעולה טכנית – הוא ביטוי לערך של כבוד הבית, שמירה על הסביבה, ותחושת אחריות אישית. כשילד לומד לאסוף את חפציו, הוא מתרגל להיות שותף פעיל בעולם, כפי שאדם נדרש להיות שותף בבריאה.

למה ילדים מסרבים לאסוף משחקים?

- קושי במעבר בין משחק למשימה.
- רצון לבדוק גבולות ההורים.
- תחושת "אין טעם" כי מחר שוב ישחק.
- צורך בקשר ותשומת לב.

אז איך נצליח לשכנע את הילדים לאסוף את המשחקים:

1. הפיכת הסידור למצוה קטנה אפשר לומר לילד: "כשאנחנו מסדרים, אנחנו עושים חסד עם הבית ועם המשפחה." כך הילד מרגיש שהוא מקיים ערך יהודי.
2. שגרה ועקביות כמו שמצוות חזרות מדי יום – תפילה, ברכות – כך גם הסידור הופך להרגל קבוע. הילד לומד שהחיים בנויים על סדר ויציבות.
3. שיתוף פעולה ההורה יכול לומר: "נעשה זאת יחד, כמו שעם ישראל עוזר זה לזה." הילד מרגיש חלק מקהילה ולא לבד במשימה.
4. סיפור או משל לספר לילד סיפור קצר מהמקורות – למשל, על רבי שהיה מקפיד על סדר בביתו – כדי להמחיש שהסדר הוא ערך חשוב גם במסורת.
5. חיזוק חיובי לשבח את הילד: "כל הכבוד, עכשיו הבית נראה כמו מקדש מעט." הילד מבין שהמעשה שלו מקבל משמעות רוחנית.

ערכים שמוטמעים דרך הסידור

- אחריות אישית – כמו מצוות שכל אדם אחראי לקיים בעצמו.
- כבוד הבית – הבית היהודי הוא "מקדש מעט", ויש לשמור עליו נקי ומסודר.
- שיתוף פעולה – ערך של ערבות הדדית.
- התמודדות עם משימות פחות מהנות – הכנה לחיים שבהם יש גם מצוות או חובות שאינן תמיד קלות.

או לסיכום,

כאשר ילד מסרב לאסוף משחקים, זו אינה רק בעיה יומיומית אלא הזדמנות חינוכית עמוקה. ההורה יכול להפוך את המשימה לערך יהודי – מצוה קטנה של סדר, כבוד הבית וערבות הדדית. כך הילד לומד לא רק לסדר אלא גם להפנים את המסר: הבית הוא מקום קדוש, וכל אחד אחראי לשמור עליו.

בסופו של דבר, המטרה אינה רק חדר מסודר – אלא ילד שמבין את המשמעות של אחריות, שותפות, וערכים יהודיים שילוו אותו לכל חייו.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

הקב"ה משלם לכולם!

מעשה מופלא עד היכן שכר מצווה

מעשה היה עם הגאון רבי שמואל גריינמן זצ"ל (גיסו של החזון איש) שניגש לרבנו ה"חפץ חיים" בתקופת מלחמת העולם הראשונה שהיה הרבה רעב ומות, עוני ודלות, ואז ניגש הגר"ש לחפץ חיים, ואמר: מוכן הוא לוותר על מצוות תפילין של יום אחד, ושבשכר זה יתן ה' מחיה ומזון רפואה וחיים לעם ישראל הסובל סבל נורא זה.

השיבו החפץ חיים, דומה אתה לאדם שיש לו צ'ק של 500,000 ש"ח וניגש בצ'ק זה לקיוסק לקנות בו בקבוק שתייה... אומר לו בעל הקיוסק גם אם אמכור את כל הקיוסק שלי אין לי עודף עבור צ'ק שכזה...

כל העולם הזה על כל ערכיו ושווייו אין בו כדי תשלום משהו ממצוה אחת שיקיים האדם לעומת שכרה בעולם הבא.

מצות תפילין אחת היא כדמיון צ'ק עצום שלא ניתן לפרטו עבור כל צורכי עולם הזה.

אין לנו כלל מושג בשכר עולם הבא, מהותו, עונגיו לנפש הטהורה, ומכיוון שכן מי כהקדוש ברוך הוא האוהב האמיתי לאדם, ושבא עולמו בתכלית זו לענגו לעולם הבא, מי כמוהו שיועד לחשב בחשבון אמיתי את הטוב ביותר כדי שלא יופסד האדם לעולם הבא, ולכן מצמצם לו את צרכיו בעולם הזה כדי שלא ינוקה לו מהעולם הבא.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרו באתר ישיבת אור דוד

מספרת הגמרא, נבוכדנצר היה הסופר של מרדך בלאדן מלך בבל, מלך בבל זה חפץ לשלוח מכתב לחזקיהו מלך יהודה, נבוכדנצר סופר המלך לא היה באותה שעה, ואת מכתב זה כתב סופר אחר, כשעמד להישלח מכתב זה, הגיע נבוכדנצר, ושאל היאך ניסחתם נוסח המכתב? השיבו לו, כך ניסחנוהו:

שלום לך המלך חזקיהו, שלום לאלוהי ישראל, שלום לירושלים... מיד הגיב נבוכדנצר, נוסח מוטעה הוא, שכן יש להקדים קודם כל שלום לאלוהי ישראל, ורק אחר כך שלום למלך חזקיהו, ורץ ג' פסיעות אחר השליח להשיב את המכתב.

ובשביל שרץ ג' פסיעות לכבוד ה', זכה לג' דורות של מלכות הוא בנו ונכדו.

בא וראה הפער שבין שכר עולם הזה לשכר עולם הבא, אדם שאין לו עולם הבא מחמת רשעותו וכמו נבוכדנצר, אולם יש לו שכר ג' פסיעות שמגיע לו בשבילם שכר אחר שרץ לכבוד ה'. מה עושים לאחד כזה? נותנים לו ג' דורות של מלכות, ונבוכדנצר הלוא היה מלך על כל העולם.

וזהו כמובן הפסד נחצי לנבוכדנצר אחר שאין לו זכות לחיי העולם הבא, שכן יהודי שרץ לכבוד ה' פסיעה או שתיים, גם מאה דורות של מלכות לא יספיקו לשכרו, ולכן שכרו שמור לו לעולם הבא, ליהודי לא ייתן הקדוש ברוך הוא "עונש" שכזה להמליכו על כל העולם "תמורת" שכרו בעולם הבא, ואפילו לא עבור פסיעה אחת, זהו הפסד ועונש לנצח, "עונש" נורא שכזה, נותן הקדוש ברוך הוא רק לשונאיו כנבוכדנצר וחבריו.

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

מקום מסודר לנשים

משודר בליון ובאתרנו Rabenu.co.il

מועבר בקול הלשון 03-6171111